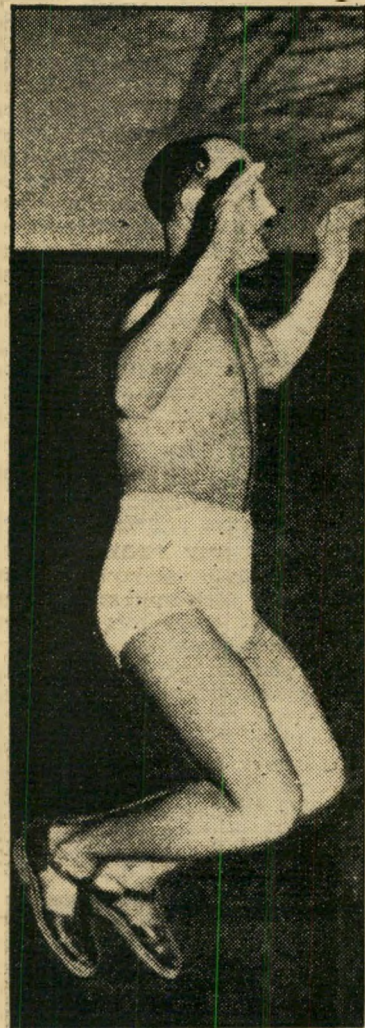

השבע לא יכול היה סלאח סאלם, שר לענייני סודאן, להתאפק. כאדם עשה יתר מאחרים לכריתת ברית-האיחוד המקרי רית לפני שלוש שנים, ראה את עצמו בעל זכות הטפה. באותה ספונטניות בה התפשט אז בלב הגיוגל הסודאני לרקוד ריקוד מלחמה כושי, השמיע עתה אזהרה לאזהרי: "אנחנו שלכדנו את הסודאנים נגד האנגלים. אם יהיה צורך, נדע לעשות זאת גם נגד אל-אזהרי. כי שבילנו, חשובה סבת סודאן הרבה יותר מיודותנו האר שית לראש ממשלתה."

מורסלמים נגד מוסלמים. האזהרה

מייג'ר רוקד פדם דינקא, דינקא, קום לקרב

לא השתמעה לשתי פנים. כבר למחרת פירכומה, הופיעו בעתונות האנגלית כתבות מפורסות, בהן תוארו פעולות השלי-חיים המצריים בין שבטי הדינקא בגיוגל של דרום סודאן.

שבטים אלה, לרוב עובדי-אלילים, תמיד שנאו את הכשים המוסלמים, תושבי צפון סודאן. הפעם היחידה שהסכימו להתאחד עמם היתה בהשפעת סלאח סאלם, נגד המשכת השלטון הבריטי. עתה חידשו המצרים את הסתתם, כיוונה נגד אל-אזהרי ואנשיו. נימת-ההסתה העיקרית: אל-אזהרי הוא מוסלמי, כל אנשיו מוסלמים הרוצים לחלוש על הסודאן כולו, בלא התחשבות בשבטי הדרום או בידידי השבטים, מנהיגי היבשת השחורה, היושבים בקהיר.

השבוע התפוצצה פצצה שהוכיחה כי המייג'ר-הרוקד — כפי שקראו לו עתוני העולם — נתחנן בכל הרצינות לתוכן אזהרתו. בהחלטה שזעזעה את מעמדו של ראש-הממשלה הודיעה מפלגת האיחוד הסודאני, כי איסמעיל אל-אזהרי וארבעה משירי ממשלתו הירועים בשל תמיכתם הקיצונית באיחוד עם מצרים, הוצאו משרות המפלגה השלטת.

* תמונתו בתחתונים, בשמלת הרקוד, הקיף מה רעש מסביב לכדור הארץ, הפכה את "המייג'ר הרוקד" לאישיות בינלאומית. יש הטוענים כי התמונה רוששה, וכי בתמונה המקורית נראה המייג'ר לבו-חשוך כשהוא רוקד ערום לגמרי, בין מאוילי הערומים, שחוריי-העור.

מצרים איש רוצה למות

כאשר רצה איברהים אחמד ראשד את בנו מוסטפה (3) ובתו נדיה (2) היה זה מעשה של מה-בכך. לא-פעם ארעו מקרי רצח פנים-משפחתיים באלכסנדריה וראשד עצמו, לאחר שהטביע את ילדיו הצעירים בגלי הים, חזר לבית-הקפה החביב עליו, המשיך במשחק הששי-בש.

גם פסקדין המוות לא היה מאורע בלתי רגיל: אותו יום עצמו נידונו למיתה ארבעה פושעים ברחבי מצרים. תיקו של ראשד נשלח למופת של אלכסנדריה, למען יאשר את פסק-הדין.

האב נתן, האב יקה. מאותו רגע, חדל רוצח-ילדיו להיות נושא לדיעות קצרות בברוניקה המשפטית. בן לילה, קפץ לכותרות הראשיות, איים להעמיד את ממשלת מצרים בפני משבר ממדרגה ראשונה. כי, בניגוד למצופה התנגד המופתי, שייך אחמד עלי אל-ילתי, לאשר את גור הדין. לא זאת בלבד, אלא שפירסם כרוז מנו-מקת, בה ציטט את הקוראן לרוב, הוכיח כי דת המוסלמית איסרת בכל חוקה הריגת אב על רצח בנו.

אלוהים לא קבע חוק. אם כן, מה ימנע בעד כל אב לקם ולרצוח את בנו?

השיב השייך: "גניח שאלוהים היה קובע עונש גופני חמור לכל הרוצח בן-האם פירוש הדבר כי רק חוק זה מונע אבות מלהמית את בני חלציהם? ואם ב טל חוק דמיוני זה — האם היו הופכים כל האבות לרוצחים? אין כיום שום חוק אלוהי נגד פשע זה. בכל זאת אין הוא קורה אלא פעם באלף שנה — ורק בנסיבות מיוחדות."

הציע המופתי בן ה-50: "אנו מרכז האיסלאם וחובה עלינו לקיים את חוקי האיסלאם. על כן, הריני איסר את הוצאתו של ראשד להורג. אורכא: יוטל עליו מאסר עולם, יוכה בשיטים, יועבד בפרך. אך את נשמתו אין ליטול ממנו."

בית אלה ובית משפט. השופט שהוציא את פסק-הדין לא קיבל את דעת המפתי. הוא כינס את העתונות, הסביר כי למופתו דעה מעצת בלבד והגשת התיק לאיש רו אינה אלא עניין פורמלי. לבסוף השמיע הכרזה שנועדה להסעיר את מצרים כולה: "אנו חיים עתה במאה העשרים. דורנו הוא דור המהפכה. טוב יעשו השייכים המכובדים של אל-אזהרה * אם ינהלו את ענייני אלה בבתי אלה. את בתי המשפט ישאירו נא לשופטים."

מה היתה דעתו של הרוצח עצמו?

בבית המשפט הודה מיד באשמה, הסביר כיצד עשה את מעשהו בשעה של טירוף דעת. כאשר שמע על הוויכוח סביב גור-דינו, כתב מכתב לראש הממשלה. "א מנהיג האומה! המופתי צודק. מצפוני מייסר אותי יומם ולילה... איני יכול לישון... איני יכול לאכול. צווחת ילדי ממלאות את תאיי... זהו עונש כבד מדי. אנא! בשם הרחמים, אם לא בשם הקוראן, הוצא אותי להורג!"

סודאן אזהרה לאזהרי

לפני שנה-שנתיים היו מנהיגי סודאן אר-יות החברה המצרית. ראשי ההפיכה נישקום וחביבום לפני ריכוזי צלמים, עתונות מצרים הקדישה גליונות מיוחדים לבעיות הסודאן ואילו מצריות חניניות ובהירות עור ראו לעצמן כבוד באירוח אחיהן השחורים מדרום העמק.

עתה השתנה הכל. יחסה של ממשלת חרטום לממשלת קהיר קרוב מאוד לאיבה גליה. מזכירי מפלגת השלטון בסודאן, שהעזו להתעקש בעמדתו הידידותית כלפי מצרים, הודח מתפקידו. איסמעיל אל-אזהרי, ראש הממשלה, חזר והדגיש: "אנו רוצים ביחסי שכנות טובה עם מצרים. אולם אין אנו מבקשים להחליף את השלטון הבריטי בשלטון מצרי. ככל שיקדימו שליטי מצרים להבין זאת, יוטב לשני הצדדים!"

* האוניברסיטה הדתית של קהיר, הגדולה במרכזי הלימוד הדתי המוסלמי.

קיבלתי מכתב מלא תרעומת וטינה על אלה הרואים במושג "חברה סלונית" דבר שלילי, אני מביאה בזה את חברי הכותבת ומזמינה, בשמה, את אלה הרואים צים להתחכך אתה. לכתוב לי למדורי, אשמח לפרסם את דבריהם, בתנאי שלא יהיו ארוכים מדי.

"מכתבו של איש צוות א/ק תל-אביב, שמצאת לנכון לפרסמו במלואו (העולם הזה 924). היה נכון בתחילתו ובסופו. אך באמצע... מתפלאה אני שאדם צעיר זה היה בעל השקפה כזו, כל כך על "חברה סלונית". מהי בעצם, חברה סלונית? נית? לדעתי (אני שייכת לאחת מהן), זוהי חברה של צעירים המשתדלים לבנות חלק מומנם הפנוי חוץ כדי ריקוד, שירה, משחק ועוד. אינני מבינה מה הרע בכך. דומתני כי אופיה של חברה תלוי באופיים של המשתייכים אליה, ולא להיפך, על כן, אדם המשתייך לחברה סלונית אינו יכול לקלקל בה את מידור תיו הטובות, אלא להיפך: החברה יכולה להיות מושפעת מהן.

אמנם, לצערי, יש להודות בכך כי לא בכל החברות הסלוניות מתנהלים הי ערבים על הצד היותר טוב. יש ולפעמים "עוברים הצעירים את הגבול ומתפרעים", אך בכך אשמים הם עצמם. מגבשי אופיה של החברה... דבר זה לא מוכרח לקרות דחקה בחברה סלונית, והוא תלוי בדרגה התרבותית של הצעיר, במידת האינטליגנציה שלו, בחינוכו (לאו דוקא בהשכלתו).

על כן ינהגו הפונים אליך ביתר פיק

חות אם ימנו את המידות של אלה הרואים צים לבחור להם חברים לעט, ולא יפנו בצורה: "שכשום פנים לא תשתייך ל" חברה סלונית — רב לי בשנמותכם." לא מעטות הן הנערות (והנערים) המשתייכים לחברות סלוניות ונשארים בי כל זאת מעניינים, ישרים משכילים, ואי-פילו המימים. כשם שלא מעטים הם אלה הבונים לחברות סלוניות ואינם ראוים לכינוי "נוער ישראלי..."

במכונית של אבא-לה

שני סטודנטים בעתיד, כלומר בעוד חודש או חודשיים (931/596) כותבים לי. כמין רישול כלאחר-יד שכל רצונם הנוכחי הוא לכתוב שתי נערות בנות 18-17 שהיינה יפות, פשוט יפות, אם כותבות כאלה לי מודרך" רואים הם צורך להוסיף. הם כש-ל עצמם, טוענים הם, בחולים בבילוי הסטודנטי המהווה את מנת יומם של הנער והנערה הי עירוניים. כלומר: החברה הסלונית, ואם כי אינם מתנגדים לבילוי ערב-מדי פעם במסגרת זו, הרי שהם מעדיפים בילוי שונה מזה הנוטה לבילוי הנתון בתנועות-נוער, אם כי איננו יודעים אתו. כנון: "מיילים במכונית של האב הטוב", סינטיקים וכד'. הם מוסיפים בפקחות רבה, שאבותיהם נותנים להם את מכוניותיהם רק אם הנערות שהם יוצאים בחברתן הן יפות ויחד עם זאת משכילות. אם אפשר למצוא כאלה, הם אפילו החזיקו לכת להבטיח גם לי ולבעלי/חברי מקום. איך, כמובן מותרת על הטורפ. ומוסיפה כי כל דמיון בין בילוי לבין תנועת-נוער הוא מקרי בהחלט.

על הנערות שתרצינה לכתוב אליהן להיות מתל-אביב או מסביבתה.

סוף — בשבילי

(898/931) הוא צעיר העובד כמכונאי באחד המפעלים בתל-אביב, דבר שאינו מפרע לו, לדיברו, להיות ער לכל המתרחש בעולם התרבות. הוא מחפש חברה לעט ב"דמות נערה תל-אביבית בת 17, אותה יש ברצונו להכיר אישית מאוחר יותר. עלי-כן רוצה היה שלא תהיה חברת תנועת נוער (כזו) תרקוד ריקודים סלונים ולא תמאס בבילוי בשפטים. אולם בתנאי, שבילויים אלה יתפסו מקום חשוב בחייה. הוא ישמח להיזכר שנערה זו אודתה גם לערוך טיולים בארץ (בטרמפים). אל כל התכונות האלה הוא מוסיף, כתנאי הכרחי, מראה חמוד.

עד כל הפונים אלי ככל ענין שהוא, לצרף חמש מאות פרוטה כבולים.